

572
1980/2

84

ISSN 0132-9065
ՀԱՅԿԵՍՏԱՆԻ
ՇՈՒՆՈՒՄՆԵՐ

1980 ՈՅԵՅՅ ՁՈՒՆԻ

ՀԱՅԿ

თუმცა მიწას თოვლი ფარავს,
და მზის სხივით აღარ იწვივს,
გულში მანაც ცუცხელი ელავს—
დილა არის ახალი წლის.

გაუინულა ნაკადული,
წუღის ჩუხჩუნი აღარ იხმის;
გულს კი მანაც შეიძი აქვს—
დილა არის ახალი წლის.

სეშე ჩიტა დღეურეშილა,
თითქოს ფრენა აღარ იცის;
გულს კი თითქოს ფრთა შესხმია—
დილა არის ახალი წლის.

გაძარცვულა ხის ტოტკები,
შეფ ფოთოლი აღარ იძვრის;
გულს კი თითქოს სიო არჩვენს—
დილა არის ახალი წლის.

აუღკეთ, ქუჩებს მოვეფინოთ,
კული სახლში აღარ იცდის;
მაკულაცოთ ჩვენს სამშობლოს—
დილა არის ახალი წლის.

პიონერის

ანგარი

დიდი ხანი არ გასულა, რაც შინ ძართული ან-ბანი შიხნაღლე. ახლა უფროსადი კი აღარ მი-კითხავენ, თვითონ კითხულობენ წიგნს. ასე დამწყობ შინი ახალი ცხოვრება.

მალე პიონერი უნდა გავხდეთ, წითელი ყელსახ-ვევის ბაბათების უფლება უნდა დამისახსოვრო. სა-ამისოდ კი პიონერული ცხოვრების ანგარის ცოდ-ნაა საჭირო.

დღეს ფოსტალიონმა „დილის“ ახალი ნომერი მოგიტანა, გადახალე და წაიკითხე სათაური: „პი-ონერის ანგარი“. ამ სათაურძვევ ამიერიდან, მუ-დამ იპოვი ხოლმე პატარ-პატარა ცნობებს პიონ-ერებაზე, მათ ორგანიზაციაზე, პიონერულ კანონ-ებაზე ეს იძებნა შინი პიონერული ანგარი. იგი მოგაჩვენებს პიონერულ ორგანიზაციაში შესას-კელად.

საქართველო

პიონერი პირველს ნიშნავს. პიონერებს იმ ხალხს ეძახდნენ, ახალ აღმოჩენილ მიწებზე რომ სახლდებოდნენ.

პიონერებს უწოდებენ იმ ადამიანებსაც, სხვებზე წინ რომ მიაბიჯებენ, პირველმკვლევარნი და პირველადმოჩენნი რომ არიან, მაგალითად, კოსმონავტები.

ზედავ, რა საამაყო სახელი ჰქვია ნორჩ ლენინელთა იმ თაობას, რომლის წევრიც შენ უნდა გახდე?

აი, რა უთხრა დიდმა რუსმა მწერალმა მაქსიმ გორკიმ ბავშ-ვებს: «... თქვენ ახალ მიწაზე შედ-ვამთ ფეხს. ეს მიწა დიდი ხანი არ არის, რაც ადამიანმა თქვენთ-ვის აღმოაჩინა. დასახლებით იქ, იქნებოთ მისი ავლადიდების პატ-რონნი, თავისუფლად იშრომებთ. წინ გიძვეთ შესანიშნავი გმირუ-

ლი საქმე: თქვენ უნდა განაგრძოთ მამების მიერ დაწყებული უდიდესი, გმირული სამართლიანი საქმე.»

ამ სიტყვებით გორკიმ პიონერ-თა იმ თაობას მიმართა, რომელ-თა მამებმა, ჩვენს ქვეყანაში საბ-ჭოთა ხელისუფლება დაამყარეს. ხოლო როცა ეს თაობა წამოიზარ-და,—გმირულად იშრომა და იზრ-ძოლა. დაიცვა და ააშენა მუშათა და გლეხთა პირველი სახელმწი-ფო.

დღეს რაღას ნიშნავს პიონერო-ბა, ნორჩი ლენინელობა? ეს ნიშ-ნავს იყო ლენინივით შრომისმოყ-ვარე, პატროსანი, კეთილშობილი, სწავლაში მუყაითი: ისე გამოიყე-ნო ცოდნა ცხოვრებაში, როგორც ამას ლენინი აკეთებდა, გიყვარდეს სამშობლო, იყო ჩვენი დიდი საქ-მის ერთგული.

ნინო ბუხარაშვილი

მხატვარი ვახტანგ ბუღისაშვილი

დიდი თოვლი მოვიდა. ძალიან დიდი. მთელი კვირა ითოვა და თითქმის ერთ მეტრამდე დადო.

ვანო აღრიანად გამოვიდა გარეთ.

— უპ, რამდენი დაუღვია, ვინ უნდა გაკვალოს ახლა ეს თოვლი?— თქმისთანავე ბიჭი მარანში შევიდა. იქიდან ნიჩაბი გამოიტანა, შეუღვლო თოვლს და სულ ხვეტა-ხვეტით ჩაჰყვა წყლამდე. მაგრამ ეს არ იკმარა, ახლა შარაგზაზეც გავიდა, თუმცა შარაზე ავტომანქანებს უკვე დაეტკვნათ თოვლი.

საოცარი გზა გაიყვანა ვანომ, ვიწრო და ღრმა, უკან რომ ბრუნდებოდა, მარტო თავი და მხრებიღა მოუჩანდა.

— რამოდენა თოვლი მოსულა, სკოლაში ვერ წავალ,— მოგსმა ვანოს მეზობლის აივნიდან პირველკლასელი მარიკას ხმა.

— ვერც მე წავალ, თოვლში ჩავერდები,— წუწუნებდა ნოლკლასელი ლეილატ.

— ისე წახვალთ, მზე მალა იქნება!— ვანომ შეუღვლო თოვლს ნიჩაბი, ერთს იქით გადაყრდა, მეორეს— აქეთ. ერთს— იქით, მეორეს— აქეთ და ასე მივიდა დების სახლამდე.

ხვეტა და ხვეტა თოვლი ვანომ, მთელი უბანი საოცარი გზებით დაქსელა.

გზაზე ქეთო ბებიაჩემი ჩამოიარა, ორი კოკურა ეკირა. წყალზე მიდიოდა, „გზა“ ვიწრო იყო, ვერ თავსდებოდა, კოკურებს თოვლზე მიათრევდა და აქეთ-იქიდან გრძელ ზოლებს აჩნევდა.

— მერე წახვიდოდი წყალზე, ბებო, თოვლი რომ დაიტკვნებოდა. გაგაძნელებდა სავსე კოკურების წამოდება,— ეუბნებოდნენ ქეთო ბებოს აქეთ-იქიდან.

— წყალმა მოცდა არ იცის, შეილო, მუდამ საჭიროა,— ამბობს ქეთო ბებია და კოკურების თრევით მიდის.

— გზა ახლავე გაგანივრდება!— თქვა ვანომ და წყლისკენ მიმავალ გზაზე ერთი პირი ნიჩაბი კიდევ გახვეტა.

— მოდი, შეილო, შეგცევა!— ეძახის ვანოს დედა.

— სად არის სიცივე, კაცო. მცხელა კიდევ!
— სკოლაში გაგვიანდება. ბიჭო. როდისღა
უნდა წახვიდე?— წუხს პაპა.

— ჯერ ადრეა, პაპაე, პირველი ზარი არ
დარეკილა.— ამბობს ვანო და გახალისებული
ნიჩბით მისდევს „გზას“.

— შენ გაიხარე, ვანო, როგორც მე გამა-
ხარე.— ლოცვით მოდის ქეთო ბებია. ახლა
გამართულად მოაბიჯებს, კოკურებს თოვლ-
ზე აღარ მიათრევს.

გზებზე ქვივლ-ხვივლით ჩაიარეს ბაღლებ-

მა. დიდები კი, შვილები და შვილიშვილები
რომ გააცილეს, ცოტა ხნით აიგნენ და
ჩერდნენ. სულ თოვლზე უნდოდათ ელაპარაკა-
თ, ყველას უხაროდა დიდი თოვლის მოსე-
ლა. „მიწაში იმდენი ჩაიჭურება, იმდენი,
რომ გვალვა ვერაფერს დააკლებს ვენახებ-
სო“.

თოვლი კი მოდიოდა და მოდიოდა. მსხვილ-
მსხვილი ფიქქები რბილად, ჩუმად ფიფინებო-
და სახლებსა და ვანოს გაყვანილ „გზებს“.

სამი ძმა

პაპი გელგვანი

წიგნაკარი

იყო სამი ძმა, ორი სანადიროდ დადიოდა. მესამე კი—უმცროსი ძმა—ქალაქების გამხდელად ჰყვდოდა. მასვე ავალებდნენ სახლის გამოხვეტასა და გაცეცილი ფეხსაცმლის დაკერებას. ასე იმსახურებდნენ და ჩაგრავენდნენ „ნაბოლარას“, ის კი ხმას არ იღებდა.

ერთხელ, ძმები სანადიროდ რომ იყვნენ წასული, უმცროს ძმას მეზობლები შეუჩნდნენ: რას ემსახურები, მაგათზე ნაკლები რითა ხარ, ადვილი და შენც, სანადიროდ წადიო!

უმცროს ძმას ეს რჩევა ჰკუთავი დაუჯდა.

— ხვალ მეც სანადიროდ წამიყვანეთო, — სთხოვა უფროს ძმებს.

— შენ რაში გამოგვადგებიო? — გაეცინათ.

— გამოგვადგებითო: თუ არჩვი მოკალით, არჩვს წამოვიკიდებ და თუ უჩვი მოკალით — უჩვივსო.

— მაშ, გამეზადე და თვითონ არ გაგვიხდე წამოსაკიდებელი. — გაეცინათ ისევ ძმებს.

მეორე დღეს წავიდა სამივე ძმა სანადიროდ. იმ დღეს ვერაფერი მოინადირეს და ღამე ერთ ულრან ტყეში გაათიეს. ცეცხლი დაინთეს და იმით დანაჟრდნენ, რაც თან ჰქონდათ წამოდებული. უფროს ძმებს მაშინვე ძილი მოერიათ.

— ცეცხლს მიხედ, არ ჩაქრესო. — უბრძანეს უმცროს ძმას, თვითონ იქვე გაიშალართნენ და ხვრინვა ამოუშვეს.

უმცროს ძმას თვალის არ მოუხუჭავს. ცეცხლს დარაჯობდა, ძმებს არ შესცივდეთო. შუალამისას ტყეში რალაც ლაწანი გაისმა. მალე გამოჩნდა ცალთავიანი დევი, ამოიქშინა და ყმაწვილ კაცს მკლავები უჩვენა:

— ინძღა და ბინძღაო! — უთხრა. — ვიკიდაოთო.

— რატომაც არაო! — თამამად მიუგო ჰაბუკმა და დევს ისარივით ეცა, დაატრიალა. დაარტყანა, სარმა გამოსდო, წაქცია, თავი მოაჭრა და ხანჯლით დაკეცა. ერთი გორაკი ხორცი გამოვიდა და ერთი — ძვალი.

დაღლილი ჰაბუკი დაჯდა და ცეცხლს შემაშუყეთა. მალე გაისმა უარესი ლაწანი და გამოჩნდა ორთავიანი დევი.

— ჰო-ჰო-ჰო! ეს რა გიქნია, ბუზანკალავ, წე-
მი ძმა მოგკლავსო! — შესძახა დევმარტყნაჰუტის
ნიმუშირინეჰა

— თავის თავს დააბრალოსო! — მიუგო ყმაწვილმა კაცმა.

— ჰო-ჰო-ჰო! კიდევაც იქადნები? ინძღა და ბინძღა!

— რატომაც არაო! — მიუგო ჰაბუკმა და ვიღრე დევი ხელში მოიგდებდა, მუცელი გამოუფატრა. დევი ზღართანით დაეცა ძირს. უმცროსმა ძმამ ისიც დაკეცა. ორი გორაკი ხორცი გამოვიდა, ორი გორაკი ძვალი.

მატყარი თამაზ ხუციშვილი

ძმებს შესცივდათ, გამოეღვიძათ და უმცროსი ძმა დატუქებს:— დოჟლაპიავე, ცეცხლი რად ჩაგვსული ქრიაო!

— არ გამიწყურეთ, ძმებო, ისრის სროლაში ვვარჯიშობდი და ვერ მივხებდე... ახლავე გავაჩაღებ: აგერ ტყის იქით გორაზე რაღაც ცეცხლი ჩანს, გავიქცევი და მოვიტანო.

უმცროსი ძმა გაიქცა, ფუფოსებმა კი თვალეზი მოიფშვნიტეს და ახლა დაინახეს „ნაბოლარა“ ძმის ნამოქმედარი. ჯერ შიშით კანკალი აუფარდათ, მერე შერცხვათ და თავები ჩააკიდეს.

უმცროსმა ძმამ კი ტყე სწრაფად გადაიბრინა, გორაკზე ავიდა და დიდებული სამეფო სისახლე დაინახა. არც კოშკები აკლდა, არც ბაღები და არც გალავანი, მაგრამ ადამიანის ჭკპანება კი არ ჩანდა. ღია ჭიშკარში შევიდა, მარმარილოს კიბეები აიარა და ქალების ქვითინი შემოესმა. დარბაზში ადამიანის თვალი უქეთესს რას ნახავდა: ზის სამი მზეთუნახავი ქალიშვილი და გულამოსკენილი ტირის.

— რა გატირებთ, ქალიშვილებო, რა გავტკირებთათო?— ჰკითხა ჭაბუკმა.

— რაღა რა გავტკირებთა, მამაჩვენის სისახლეში სამი დევი შემოპარულა, კაცის ჭკპანება არ დაუტოვებიათ, დედ-მამა მოგვიკლეს და ჩვენ სამი ბედდამწვარი ასული-ღა დაგვტოვეს ცოცხალიო.

— ახლა სად არიან ის დევებიო?— ჰკითხა ჭაბუკმა.

— ტყეში ცეცხლი ენთო: სადღაც კიდევ დარჩენილან ადამიანებო, — თქვეს! ჯერ ერთი წავაღა იქით, მერე მეორე, ბოლოს მესამე... სადაცაა დაბრუნდებიან და ცოლად უნდა შეგვიერთონ... წადი, შენ მაინც უშველე, ჭაბუკო თავს!

— ნუ გეშინიათ, მეფის ასულებო! — გაიცინა ჭაბუკმა: — გაიხედეთ, იქ რომ გორაკებია, წუხელ საღამოს ერთიც არ იყო. აქ დევები ველარასოდეს ვერ დაბრუნდებიან: ძველი ცალკე დამიწყვია და ხორცი ცალკეო.

მეფის ასულების სიხარულს საზღვარი არა ჰქონდა. უმცროსმა ძმამ უფროსებიც იქით წაიყვანა და სამმა ძმამ სამი მზეთუნახავი ასული შეერთო.

ძმებს ისევ ეძინათ. არც უმცროს ძმას აწყენდა სუფთა ჰაერზე ძილი, მაგრამ ვინ დააცალა! გათენების წინ მიწა იძრა. ტყე აშრიალდა. გეგონებოდა, ქარიშხალი ამოვარდაო. აი, გამოჩნდა სამთავიანი დევი და მაშინვე დაიბლუყუნა: ინძლი-ბინძლო!

— ნუ ხარ ფიცხიო! — მიუგო ჭაბუკმა, ესროლა ისარი და თვალი ამოუგდო. დევი სიმწრისაგან ქვას დასწვდა. ჭაბუკი მარდად გადახტა, სამჯერ დაჰკრა ხანჯალი და სამხედო თავი წააცალა. სამი გორაკი ხორცი გამოვიდა, სამი გორაკი — ძვალი.

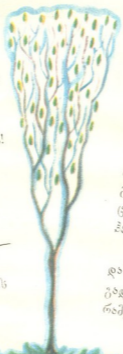
ღვარად წასულმა სისხლმა ცეცხლი ჩააქრო.

ბაბუს ტულის ცაღლი,
მადი, ერთად ვთვალდით:
ხელის და მთების

ბგერდით
სამშობლო ტაქს ერთი!
ტახავსულის სწორი.
მშობელი გუაგს ირი!
დაუფიქრდი წამით:
და-მმა ბინდა სამი!
ბაღში გოდგას ნაზი—
ოთხი მირი ვასი!
ქარში არსევს მსრებს
სუთი დიდი სე!

სავეარელი ლექსი
იცი მსოლოდ ვეჭსი!
წელქიცა და მშვიდიც,
მმაჯადი გუაგს შვიდი!
ერთი გოგოც ვთქვათ,
უნეც მუნი რუა.
გუშინ ბებომ მარკოს
ცხრა ჯრამი არკო,
ქა, ცხრაც გითხარ,
სცაღე
დანსომეებ მათი.
გადთვალე თითები,
რამდენია?—ათი!

ანუკის

ფანქ- კეტი

მარგო თომაშაძე

შატავარი ვახტანგ გულიანაშვილი

— რა კარგი სახლი დავხატე! — თქვა პატარა ანუკიმ და წითელი ფანქარი მაგრად დააჭირა ქალაღს.

— წკაპ, — დაიძახა წვერმა და შიგ ძირში გადატყდა.

— უყურეთ, უყურეთ, — ცხვირი მოძვრა, — შეიცხადა ანუკიმ და ახლა ლურჯი ფანქარი დააჭირა ქალაღს.

— წკაპ, — გაისმა ისევ და ლურჯ ფანქარსაც წვერი შიგ ძირში მოტყდა.

— ვაი, ვაი, ცხვირ-პირი მეწვის, — შესჩივლა ლურჯმა ფანქარმა წითელს.

— მეც მეწვის, ნახე, რა დღეში ვარ, — თავისი დაყვეილ-დაჩეჩქვილი ცხვირ-პირი აჩვენა წითელმა ფანქარმა ლურჯს. ანუკიმ ყვითელ ფანქარსაც მოტყნა წვერი, მწვანესაც, ცისფერსაც, ყავისფერსაც... მერე ყველანი მოისროლა.

— თქვენ ცუდი ფანქარები ხართ, — მიიძახა გაბრაზებულმა.

ფანქარები იატაკზე გაკოტრილდნენ, ერთ-

მანეთს მივხუტნენ და აწუწუნდნენ:

— წავიდეთ აქედან, თავს ვუშველოთ, — გაიწკრიოლა წითელმა ფანქარმა.

— წავიდეთ, წავიდეთ — წამოიჭრნენ ცხვირ-პირ მომტკრეული ფანქარები, ცალ ფეხზე შედგნენ და კინკლ-კინკილით, ასკინკილა გავიდნენ ოთახიდან.

მეორე დღეს, დილით, ანუკი ადგა თუ არა, მაშინვე მოიკითხა:

— ჩემი ფანქარები სად არიან?

— გაიბუტნენ, — უთხრა დედამ.

— გაიბუტნენ? — გაუკვირდა ანუკის, — მერე სად წავიდნენ?

— იმ გოგოსთან წავიდნენ, ვინც ცხვირ-პირს არ დაამტკრევს.

— არც მე დავამტკრევე ცხვირ-პირს, — ატირდა ანუკი.

კარების ღრიქოსთან დამდგარი ფანქარები, ჩუმად უკვრებდნენ ატირებულ გოგონას. უცებ იხუვლეს. ღრიქოში გამოძვრნენ და ცალ ფეხზე შემდგარი კინკლ-კინკილით, ასკინკილა წამოვიდნენ ანუკისაკენ.

ქარღელი და ყვავი

ზაზან სვანიძე

საქვლის ზონის
კურღელს ზაქაინს
ბოსტანი აქვს, უღობ
ნათესა და ნათესა,
დღეებიდავ შობობს,
უქმად წუთს არ კარგავს.
განვა-მრობა უკუდრს,
კამბოსეო ბქს უხვად...
მესობელი კანის
უკვი—მიღისუგე,
თვლის კახელს მამის,
რაცა ჭამს უხვად...
დამწის, გეხს, სხვის,
მშვიტა მუდამ.

საქვლის
ზაქაინს

მხატვარი ნანა სულემინაშვილი

თოვლის პოლონიში

ნოდარ შაბანაძე

გამოქანარსეთ, გაგმზადეთ
ცივები და ცივურები,
ასობ თოვლის მოსვლას

უფლით

და ზეცისკენ ვიუურებით.
ღღეს აბინდი შეიცვალა,
და ღრუბელმა დაბნულა,
ზაღტოებში გამოგვაწყო
ქარმა ცივად დანაბურმა.
თოვლი მოვა ამაღამო,
გვეუბნებ ზნაზუნთი,
ოღონდ თოვლი მოვიდეს და
სხვა ზევს ვიცით დანარჩენი.

ბილიაში იუთირია

ინჩინა ბალიაშვილი

ვინ არ იცნობს ჩემს მეზობელ პატარა ლელას, ათასგვარი ხრიკების და ოინების გამოგონებელს, მაგრამ ახალი სიტყვების გამოგონებელიც რომ ვახლავთ, დარწმუნებული ვარ, ეს ამბავი ნამდვილად არ გაგვეგონებათ.

დილას, ისაუბმენ თუ არა, ლელა-გოგო მიატუნებულს ნახატებიან წიგნს და პაპას შუბლსქვემოდაც, ვშმაკურად ეკითხება

— ეს რა არის, პიპი, თიგვია?

— სიტყვებს არ ვამახინჯებ. ახლებს უწოდებ.— ბუტიაობს ლელა და თავიდან იწყებს, ეს კიკიკია?

— არა, შეილო, კიკიკი კი არა, კაქკაქია.

— არა, ვგრე არ არის, — არ იშლის ლელა და ახალ გვერდს ფურცლავს.

— იცოცხლე, გამოგონება კარგია, მაგრამ ასეთი აბლაუბა? — ოხრავს პაპა და განაწყენებული თავს აქნევს, სიტყვების გამოგონებელი მაინც არ იშლის გამოგონებლობას.

— ეს ბიუიკია?

ჩაფიქრებული პაპა შუბლზე თითს იკაკუნებს, მერე კი ვშმაკურად იღიმება და თავდალად დნება.

— თიგვი კი არა, თიგვია, მე კი შენი პაპა ვარ და არა პიპი...

— არა, — ჯიუტობს ლელა და ბაწია თითს წიგნში დახატულ სურათს აყოლებს.

— აბა, გამოიცანი, ეს რა არის?

— რა არის და, აქლემი, — პასუხობს პაპა.

— არა, აქლემი კი არა, იქლემია.

— რას ამბობ, შეილო, — წუხს მოხუცი, —

სიტყვებს რად ამახინჯებ. ლაპარაკი დაგავიწყდა?

— ბიუიკია შეილო, ნამდვილად ბიუიკი.

— რაო, პაპავ? — ეკვიით უტკერის ლელა პაპას — მაშ, ბიუიკია?

— ჰო, შეილო, ვგრეა, — გამოგონებლობის სიყვარული ეღვება პაპასაც და ჯიბრში ალარ უდგება შეილიშვილს, — ნამდვილად ვგრეა.

— რას ამბობ, პაპავ? — უკერს ლელა-გოგოს, — მაშ, ეს რაღაა?

— ეს ქითიმია შეილო...

მხატვარი სოფიო კინწურაშვილი

— არა, პაპე, ეს ქათამია, ეს კიდევ არა-
წივი.

— არწივი კი არა, შვილო, ^{ჩრდილოეთის} ^{მხარისაა} ეს
უსწორებს პაპა და ისევე იხვლინდება პატარა
გოგო.

— მაშ, ეს რაღაა?

— ეს იფთირია შვილო, ეს კიდევ გილია...

— ოპ, არა, პაპე, არა.—სიცილისაგან ჩაბ-
ყირებული ღელა სულს ძლივს ითქვამს და
პირზე ხელს იფარებს.—გილია კი არა გა-
ლიაა, პაპე, გალიაში აფთარია.

— ნუ მასწავლი, გოგო, ლაპარაკს,—ვითომ
უწყრება პაპა და უღუვაშებში იღიმება, თან
კდილობს ღიმილი არ შეამჩნიოს შვილი-
შვილმა.

— მაშ, ეს რაღაა, პაპე?—ცბიერად ეკირ-
ქილება შვილიშვილიც.

— ეს კიდევ ღითვია, შვილო, ესეც ყი-
რიფი...

ღელა გოგო ველარ ითმენს. ჩიტყვით
ფრთხილდება:

— ვაიმე, პაპე, ნამდვილად დავავიწყდა
ლაპარაკი, ნამდვილად. —თავს აქნევს პატარა
გოგო და ლოყაზე ხელს ირტყამს.

— ლაპარაკი კი არ დამავიწყდა, ახალ
სიტყვებს ვიგონებ შვილო...

— არა, პაპე, არა, ლაპარაკი უნდა გას-
წავლო, ლაპარაკი...

— მასწავლე, შვილო, მასწავლე,—ემორჩი-
ლება პაპაც და ახალი გვერდის გადასაფურც-
ლად ემზადება.—მაშ, ამას რა ჰქვია?

— ეს აქლემია პაპე, ეს თაგვი, ეს კაკუკი.

— აგაშენა ღმერთმა!—იცინის პაპა,—ძლივს
არ ვისწავლეთ ლაპარაკი!

— ჰო, პაპე, ჰო!—ხტუნავს გახარებული
ღელა—გოგო და თავიდან იწყებენ გამეორე-
ბას.

— აბა, თქვი, გალიაში აფთარია.

— ჰო, შვილო, გალიაში აფთარია.

— ეკაა, —უხარია პატარა გოგოს.—ლაპა-
რაკი ისწავლა პაპამ, ისწავლა!

— ვისწავლე, შვილო, ვისწავლე... კვერს
უკრავს პაპაც და წიგნს ხურავს.—აბა, ახლა
კი გვეყოფა, დავისვენოთ და ზოოპარკში გა-
ვისვირობოთ.

მერე ახალი სიტყვების გამომგონებლები
ხელიხელი კიდებულხი მიიქეპრიან ზოოპარ-
კისაკენ, რათა ნახონ, ნამდვილად ზის თუ
არა გალიაში აფთარი.

ყუჯუჯუნა!

ყუჯუჯუნა!

მოგმართავთ:
მშობლებს,
მასწავლებლებს,
პიტონერხელმძღვანელებს,
აღმზრდელებს,
უპირველებად კი თქვენ,
ჩვენთ პატარა მკითხველებო!

კვირუასო გვეგობავო!

ვინაც „დილა“ უყვარს, ვინაც უნდა კიდევ უფრო სანიტარსო, მიმჭიდველი, შინაბარსინანი და ლამაზად გაფორმებული იხილოს საბავშვო შურნალი, დაბეჭდითებით გთხოვთ, ნო დანიზარბოთ, კიდევ ერთხელ გადაავლეთ თვალი „დილის“ შარხანდელ ნოგარბის და გაგვეცით პასუხი ამ დასგულ კითხვებზე:

1. რაგდანი წლისაა მიკითხველი, რო-მილსაც „დილა“ აქვს გაგონარბილი?
2. თვითონე კითხულრბს შურნალს, თუ უფროსები უკითხებენ?
3. რამითვალეთ თვეანი აზრით ყველაზე სანიტარსო მოთხრობები, ლქესები, ზღაპარები.
4. მოგწონთ თუ არა „დილის“ გავრ-გება; როგორი მსახტვრის ნახატები უფრო გიზინდავთ?
5. იყანებთ თუ არა „დილას“ კლასტარბო კითხვისსათვის, და თუ იყანებთ როგორ?
6. რას უსურებდით შურნალს? — რაზე გინდათ წაროს?

თქვენი სურვილები ქალზე გეუფ-უტობს ხელს რედაქციას გეუგობარბი. წინასწარ გინდით ყველას გავლ-ობას, რადგან გვეუბარა—„დილას“ ყვე-ლანი სიამოვნებით დათხმარბით.

წიდილები გავგობხანეთ ვინაგარბით:
თ გილინის, ლქინინის ა. ი.
„დილის“ რედაქცია.

ქ ს ზ უ ზ ს ა ე რ

ქუენქლქ

გიორგი მებრძოლი

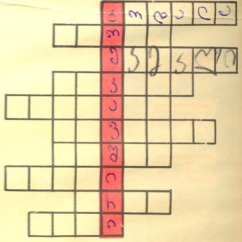
მოდით, მოდით ყველა,
როგორ ვზრომობთ ნახეთ:
მე და თამუნია

ვაგებთ ახალ სახლებს,
მურია და ფისო
ერთად შევასახლებ!

რა და რა ცხოველებია აქ დახატული?

თასსახედი

შეაგებეთ ცარიელი უჯრედები გაორული ფორმელების სახელებით ისე რომ ფერად სვეტში მიიღოთ სიტყვა „კომკავშირი“.
შეადგინა ქართლის რაიონის სოფელ დირბის სკოლის მოსწავლემ ნათელა დოლიაშვილმა.

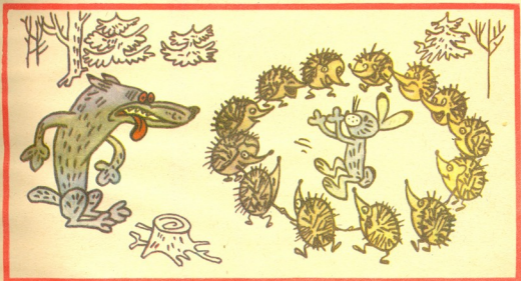
კ ე თ ი ლ ი ძ მ ა

შემოდგომა იყო. ვენახში გლეხი მსხლს ჰკრეფავდა.

სხნდრო ვენახის კარებთან იდგა და უცქეროდა. გლეხმა სხნდრო დინახს, დავიძახს და ერთი დიდი გემრიელი მსხალი მისცა. სხნდროს უნდოდა ჩაეგებინა, მაგრამ რაღაც შობავონდა და შინისკენ გაჰკურცხლა. შინ აძახს ჰქუანდა აჭადქუაფი და, „დედილო, კეკეს მსხალი არ ეჭქუევა?“— ჰკითხს სხნდრომ დედას. — როგორ არა, შვილო! — უთხრა დედას.

სხნდრო ერთ წამსვე დაიბადა თავისი დის ლოკინთან. მისცა მას მსხალი და სიამოვნებით უცქეროდა, როცა კეკე გულთანათ სწამდა მსხლს.

იაკობ გოგებავილის „დედა ენიდან“.

70927

ბნადანძვლოს
ალექსანდრე-ნოსტრადო
და პილანდინის
სახელობის
პედაგოგიკური
ინსტიტუტის
საბავშვო
ფონდის
გამოცემის
მე-ე წელი
საქ. გ. ც. ი. ს.
გამომცემლობა
Издательство
ЦК КП Грузии

შუაგზი ნახატი ძელსარულ ამგოქამბისა

შთავარი რედაქტორი მუხრან მათაზარიანი

სარედაქციო კოლეგია: ძელსარულ ამგოქამბი, ილია ანთილავა, კუპური გოგინაშვილი, ლაილა არაძე, ზურაბ ლუგაშვილი, (პ/მტ მდივანი), მინანა კობახიძე, ბელა ლოსაბერიძე, მამუკა მრავლიშვილი, გიორგი როინიშვილი, (სამხ. რედაქტორი), გივი ძნელაძე, მერი ნიკლაური, გივი ჭიჭინაძე.

ტექნიკური ნაწი წამითილი

მისამართი: რედაქცია, გამომცემლობის სადამსახურე — თბილისი, ლენინის, 14. ფელ: ში. რედაქციის — 93-41-30, 93-98-16; კ/მტ მდივანის — 93-41-30, 93-98-17; სამხ. რედაქციის — 93-98-18; განყოფ. 93-10-32, 93-98-19. — 93-98-16.

გადიდეთ ას-წიგნობა 19/Х-79 წ. სელმოწერული დასაბუჯადე 20/ХІ-79 წ. პაღალის ზომა 60×90 სმ. ფიხ. ნახ. ფურც. 25, ტირაჟი 168.650. შედეგ. № 2648 „დილა“ № 1. на грузинском языке. ფასი 20 კამ.

б. 179/9

СЕРИЯ
СОВЕТСКОЕ
ИЗДАТЕЛЬСТВО

